

Yaz biter, hissiyatı kalır

Günün her vaktini, ruhumuzun her halini alıp bizi Mistral ve Cloe'nin aşkına, martılara, sarp kayalara, deniz fenerine, adaya vuran bir roman

ERDİ İNCİ

Bir kitabı okurken ağızınızda gerçekten bir tat kalması, vücudunuzda farklılıklar hissetmeniz çok garip değil mi? Hiç unutmam, Zoran Drvenkar'ın "Onlardan Biri" adlı romanındaki kan işeme sahnesi yüzünden bir süre tuvalete korka korka gitmiştim... Ama bu kez, hisler farklı. Bu kez, "Dedem Bir Kiraz Ağacı"nın Akdenizli yazarı, Hans Christian Andersen Ödülü sahibi Angela Nanetti'nin götürdüğü yere gidiyoruz.

Ne zaman İtalyan edebiyatından bir kitap okusam, üzerimde deniz suyu kurumuş gibi tuzlu ve yapış yapış hissediyorum kendimi. İlla ki sahilde, kumsalda geçmesi gerekmiyor öykünün. Bazen, "zeytin ağacı" ya da "deniz börülcesi" denmesi bile yeterli.

Angela Nanetti'nin Türkçe'ye son çevrilen romanı "Mistral", ima etmenin dışında, doğrudan denizden beslenerek ortaya çıkmış. Ana karakterimiz, adanın hâkimi, kralımız Mistral; annesi, babası, iki kardeşi ve babaannesi ile birlikte yaşıyor. Zamanında, adanın deniz fenerinden sorumlu oldukları için ailece oraya göçmüşler; ancak teknoloji, çoğu insanı olduğu gibi, onları da ekmeklerinden etmiş.

Bir gün, adaya bir yat yaklaşır. Zenginlere ait olduğu her halinden bellidir. Yattan, onun yaşında bir kız iner. Tanışırılar, birlikte yüzerler. Yan yana bir gün geçirdiler ya, sevgili olmuşlardı bile. Ama sevgili olmak ne demek, bu kavramdan bile bihaber bir yaşadılar.

Sonra yat gider. Mistral yata geri

gelmesini bekler. Birkaç yıl sonra yat gelir. Biraz daha birlikte vakit geçirirler. Yat yine gider. Mistral bekler. Yat gelir. Mistral sevgilisine kavuşur. Yat gider...

Zordur ama, bir dünyalı ile bir adalının aşkı. Biri olduğu yerden kopamaz, kopartılamaz; diğersinin ait olduğu bir yer bile yoktur. Biri durmaz yerinde, oradan oraya uçar; öbürü oturur bekler. İlişkilerinde de bu vardır; uçarı ile oturluğunun aşkı. Savrulan ile toparlayan, Coşkun Çoruh ile Van Gölü...

Bu zaman zarfında Mistral büyür, serpilir ve her İtalyan erkeği gibi, dönüp bir daha bakılası bir hal alır. Cloe de öyle elbette. İkisi de kendi çevrelerinde en kiskanılan insanlar olarak yer edinirler... Edinirler de, onların bu gelgitli ilişkisi ne olacaktır?

Dediğimiz gibi, Mistral adalıdır. Anakarada gittiği okuldakiler ve yine anakaradaki anne tarafından akrabaları dışında, hayatına ailesi dışında pek insan girmemiştir. Adanın yalnızlığı Mistral'e de geçer. Sever yalnızlığı ve ne kendi rahatının bozulmasını ister, ne de sahibi olduğu adanın. Yabani yanı ağır basar.

Bu yüzden, kalır Mistral. Ada gibi. Kök salar. Hayatına insanlar girer, hayatından insanlar çıkar; çevresinde olaylar meydana gelir, yakınlarında kazalar olur... O hep adadadır, ada gibidir. Bu yüzden durak işlevi görür hayatı diğer insanlara, tıpkı adası gibi. İnsanlar uğrar. İnsanlar gider.

Bir ara, Mistral ve ailesi anakaraya yollanırlar. Yaşayamaz orada Mistral. Sınırlarını bilmek ister. Nereden başlayacağını ve nereye ulaşabileceğini görmek ister. Hem kraldır bizim Mistral, bu tanımadığı tebaa da ne ola ki? Artık onlara mı hizmet edecektir? O kral ki, zamanında dedesini yutan kayalara, topraklara daha sekiz yaşında hükmetmiş, onları hâkimiyeti altına almış bir hükümdardır. Şimdi de bu anakaralılar...

Mecidiyeköy'ün çukurunda, gitgide soğuyan bir havada bile okusak bu kitabı, yazı güzel güzel yaşıyoruz yeniden. Sanki bir Ege sahilinde, zeytinliklerin arasından geçerek kumsala varıyormuşuz hayaliyle bizi önüne katıp götürüyor Angela Nanetti. Günün her vaktini, ruhumuzun her halini alıp bizi Mistral ve Cloe'nin aşkına, martılara, sarp kayalara, deniz fenerine, adaya vuran bir roman yazmış Angela Nanetti.

Üzerinizdeki tuzlu ve yapış yapış katmanı siz de hissediyorsunuz artık, değil mi?

